

MATEI VIȘNIEC

INȚELEPTUL LA ORA DE CEAI

Redactori: Răzvan Penescu rpenescu@litenet.ro
Anca Şerban aserban@litenet.ro

Editor format **.pdf** Acrobat Reader și coperta: Anca Şerban aserban@litenet.ro

Ilustrații: © 2004 Alexandra Năstase, alex_norro@yahoo.com.

Text: © 2004 Matei Vişniec

Toate drepturile rezervate autorului. Prima ediție a apărut la Cartea Românească, 1984.

....

© 2004 Editura LiterNet pentru versiunea **.pdf** Acrobat Reader

Este permisă difuzarea liberă a acestei cărți în acest format, în condițiile în care nu i se aduce nici o modificare și nu se realizează profit în urma acestei difuzări. Orice modificare sau comercializare a acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet este interzisă.

....

ISBN: 973-8475-54-6

Editura LiterNet

<http://editura.litenet.ro>

office@litenet.ro

CUPRINS:

I. VIAȚA ARHAICĂ.....	6
Fuga	7
I.....	7
II.....	8
III.....	9
IV.....	10
V.....	11
VI.....	12
VII.....	13
VIII.....	14
IX.....	15
X.....	16
Îngerul	17
Fereastra	18
Parcă se aude o trompetă	19
Talpa	20
Pîinea	21
Tîrziu de tot	22
Pasărea cu gîtul roș	23
Femeia uriașă.....	24
II. VIAȚA SIMBOLICĂ.....	25
Poemul care se citește pe sine.....	26
Ora exactă.....	28

Ciclopul	29
M-am uitat în buzunarele mele	30
O după-amiază de vară.....	31
Omul	32
Felia de pâine, friptura rece și halba de bere	33
După-amiază cu sfârșit de secol.....	34
Călătorii sumare.....	35
Înotătorul	36
Se apropia sfârșitul secolului	37
Obosit și murdar cu ochii injectați	38
Ieșirea prin gura neagră a cuvântului.....	39
O tragere cu arcul	40
Cu ochiul în palmă	41
Automatul de limonadă	42
Poem crepuscular	43
Nu se mai găsesc locuri la ora asta	44
O iluminare	45
Bum, glonteale lui Cesare Pavese	46
Autobiografia unui măr	47
Orbii au început să culeagă flori.....	48
Calul îl veghează plin de tristețe.....	49
Seara la berărie la masa din colț	50
Către poetul Lucrețiu	51
Mă voi închide în pavilionul de vânătoare.....	52
Întoarcerea acasă	53
X X X.....	54
Schițe pentru o tăcere perfectă	55
Mecanisme plutitoare.....	56

III. VIAȚA CONCRETĂ	57
Eu sînt un trist tovarăș de călătorie	58
x x x	59
O dimineață cu doamna Vernescu	60
Corabia	61
Încă puțin	62
Acum știu de ce	63
Textul	64
Din viața domnului K.	65
Primul poem pentru cîini	66
O zi călduroasă de toamnă	67
Alte întîmplări cu bestia	68
Eu tot la adevăr, bine și frumos	69
O plimbare cu trenul	70
Înțeleptul la ora de ceai	71

... I VIATA ARHAICĂ ...

Fuga

I

Vouă, celor care vreți să mă prindeți viu
vă doresc o zi lungă și fără de ploaie
și mă rog pretutindeni să aveți
pe unde mă veți căuta
drumuri bune din piatră și poduri
trainice, acoperite
și prin păduri să găsiți cărări însemnate
și izvoarele, de veți fi însetați
.... să vă iasă în cale

și pe câmpii de veți merge să vi se arate
din cînd în cînd mlădioasa fîntînă
și prin orașe de veți ajunge

bărbați binevoitori să vă iasă întru întâmpinare
și cu omenie să vă primească
în ale lor camere pentru oaspeți bine păstrate
și pretutindeni la întrebările voastre
sfaturi bune să vi se dea și lămuririle toate
pe îndelete

și spre seară ajungînd la o frumoasă
margine de mare
un pescar destoinc să vă întrebe de sănătate
și să vă ia în coliba lui
și din peștele mării să vă înfrupte

....

II

Vouă, celor care vreți să mă prindeți viu
salutare
și nu uitați că dimineața care urmează
e la fel de neînțeleasă ca și un castan înflorit
ori ca și ultima ploaie a verii

și nu uitați că la prînz îmi voi depune armele
și trîmbița și mantaua
În cea mai frumoasă grădină a orașului
mă voi tolăni pe șlefuitele bănci și încet
voi număra pietrele ude și înserarea
pînă la ultima ei suflare
și duhuri binevoitoare se vor împiedica de mine

și scrîșnind cu dinții lor amăru
se vor rostogoli înapoi în pădurea de fag
și pămîntul se va înfiora și zornăindu-și măruntaiele
se va deschide și se va tîrî cu lăcomie
prin trupul meu

și miezurile lucrurilor vor horcăi ușor
și stropi de sînge se vor arăta pe cojile de pîine
și pe mușcătura mărului și pe brusturii răcoroși
și pe gura fîntîinii și din peretele de miazănoapte
va țîșni ca dintr-un înjunghiat țipăt al spinării
o zeamă verde fierbinte și vindecătoare

....

III

Vouă, celor care vreți să mă prindeți viu
vă doresc un an nou cu izbânzi fericite
și cu pasul ușor și cu bună înțelegere
oriunde veți fi prin târguri ori
în casă cu muierile voastre și nicicînd pînditorul
ceas cu durere să nu vă încerce ori cu
mîhnirea mulțimii
care și așa prin pîlnia lipsită de virtute
nesătulă se scurge

și să aveți o iarnă bogată cu semințe
temeinice și cu ploaie grea și prielnică apoi
și pe cîmpul molatic fire desculțe de iarbă
dintîi să vă răsară și păsări multe

să vă țîșnească din ale voastre ouă bine
rînduite și prin grădini apoi și prin ogrăzile voastre
puzderie să fie

și sub ochii voștri rodul să plesnească
și din fîntîni să nu mai latre cîinele înjunghiat
și nemușcat să rămîină doar în cuget
dușmanul votru cel mai de preț

și iepete voastre să fete ușor și mînjii
nestingheriți să hoinărească pe cîmpiile mele
și cai buni să iasă din ei pe neștiute
aprigi cai și înfiorați
încălecîndu-i apoi să puteți alerga după mine

IV

Vouă, celor care vreți să mă prindeți viu
vă voi trimite în dar ceva merinde
pentru adunatul puterilor
și din prinosurile mele de apă curată
că voi da cîteva bune înghițituri

și din semințele mele cele mai ciudate
vă voi trimite cîteva rînduri
mai spre toamnă
cu sfaturi despre de-ale pămîntului și cum
din trestiile suple încet încet trebuie să creșteți
.... o pîine plină de har

și chiar din turmele mele mai apoi
vă voi trimite cîte unul dintre cei mai
de seamă berbeci și numaidecît să luați ce trebuie

din multa lor fală căci timpul nu așteaptă
și ce nu e dat în prăsilă se stinge
ușor cu mintea neluminată

și iarăși vă voi arăta care sunt pășunile
cele mai zemoase și unde pot fi găsite
vadurile cele mai bune de sete
și nu altceva decît mari și rîvnite adăpătoare
sînt și încheieturile lumii

și din cîinii mei cei mai neobosiți
vă voi trimite pentru pază de noapte unul
ori doi și tihnite somnuri veți avea
și tot eu vă voi aminti la împlinirea sorocului
că din nou alergarea noastră poate începe

....

V

Iar vouă, celor care vreți să mă prindeți viu
vă voi închina stihuri adânci și îndelung
meșteșugite și cu bună-credință vă voi îndruma
spre cumpătare și spre mai pilduitoarea
căutare de sine

și vă voi da dezlegare să luați binecuvîntarea mea
căci ea se află în neconținută înduioșare
și la rădăcina mai tuturor arborilor se primenește
și prin secunda ispititoare a amiezii
cu cele mai nebănuite lucruri se întretaie
și din rînjetul acestora se ghicesc
semețe închipuiri
și din arătarea sfișiată a umbrei doar minciuna

mai poate împlini începutul
ca o sfiiciune de om

și vă voi da îngăduința de a sorbi toată lauda
mea de pe gura aurită a bestiei și din
ciocul răutăcios al păsării nepămîntene și
de pe ochiul peștelui somnoros și din
gîtlejul adînc al trîmbițelor și din
împușcătura preaizbutită și din toate cele întrebătoare
și strigătul să vă urmărească precum o plecăciune
și în genunchiul vostru duhul pamîntului să
pocnească și pe cîmpia cea mai rușinoasă
ființa voastră să se ascundă

VI

Vouă, celor care vreți să mă prindeți viu
cu răbdare și cu inima înduioșată vă voi spune
unde mă puteți găsi astăzi și mâine
și în zilele următoare

și pentru fiecare zi în parte vă voi spune
cu ce mă îndeletnicesc anume de dimineață
și pînă la preafericitul prînz și mai apoi
pînă spre înserarea ușoară și plină de ademenitoare
căi

.... și pentru fiecare frîntură a zilei vă voi
spune în ce loc anume timpul mă încearcă nepăsător

cu sculatul cu umblatul
ori cu udatul grădinilor cu mîngîiera păsării
ori cu înșfăcarea peștelui cel gras
ori cu prînzitul ori cu cinatul ori cu degustatul
ori cu numărutul trecătorului ori cu ucisul
dușmanului ori cu fuga ori cu izbînda
ori cu înfățișarea la preacinstita răsplată
ori cu dezlegatul cîinilor ori cu întemeiatul grîului
ori cu răbdatul ori cu adăpatul ori cu
mocoșitul ori cu privitul femeii
ori cu descleștarea minții mele în fața vedeniei
ori cu alte lucruri ascunse și stăruitoare pe toate
le veți ști

....

VII

Vouă, celor care vreți să mă prindeți viu
vă voi spune povestea singurătății mele
și a cîinelui meu îngropat în fața ferestrei mele
și a duiosului duh îngropat în grădina mea

și a păsării nezburătoare înlemnită pe cer
deasupra casei mele și a celorlalte singurătăți
gînditoare și negînditoare
venite și plecate înțelese și neînțelese
zăvorîte prin tainițe și prin bestiare
și prin tristele părăsiri și prin zvîrcoliri adînci
și prin gîndul drept al brazilor și printre
coroane de vîsc și prin bulboane și prin

gîlmele suave ale materiei
și prin rotirea amiezii și prin desăvîrșirile
minții încrezute și pînditoare și prin ciocul
întunecat al muntelui și pe întinsele miriști
otrăvitoare și prin toate poruncile greșiților
noștri și a celor iubitori de un neam cu noi
și a celor cu mîna lipită de gîrbaci și a celor
cu mîna dreaptă și a celor cu mîna întinsă
și a celor tăcuți și a celor uitați și a celor
învinși
și a celor înaintemergători și peste toată
suflarea apelor mă voi căi de povestea mea
și în mine un duhovnic fugar ceți avea

VIII

Pace vouă, celor care vreți să mă prindeți viu
și ziua să vă dea întreaga ei înfățișare
și pe coifurile voastre numai păsări blinde să ierneze
și cu plăcute amintiri mai apoi să rămână

și mâine la ora făgăduită să veniți a mă întâlni
la locul ales
și să aveți cu voi trompete subțiri pentru
glăsuirea adevărului
și cămăși de mătase pe umeri să purtați
și funii ușoare alunecoase la cingătoare să vă atânați
.... și mănuși lungi din piele aurie de inorog
să vă ocrotească palmele
și caii cei mai buni să vă însoțească
și fără măști și fără strigoinice steaguri
să vă apropiați de mine

și fără urlete de stricate încăierări

și încet încet să dați puii de brad la o parte
și fără lăcomie să priviți în ochiul pădurii
și dacă veți vedea că sînt ființă cuvîntătoare
fără un cuvînt aruncați asupra mea vinovățiile voastre
și dacă veți vedea că sînt lucru nepăsător
zdrobiți-mă de securile voastre lucrătoare
și dacă veți vedea că sînt animal
îndemnați cîinii pe urmele mele
și dacă veți vedea că sînt noapte de veghe rămîneți
și dacă veți vedea că sînt descumpănire
.... treceți la întemeierea mea
și dacă veți vedea că sînt duh subțiratec
pentru închinăciune vă pregătiți
și eu în genunchiul vostru voi veni

IX

Vouă, celor care vreți să mă prindeți viu
multă odihnă și desfătare vă voi aduce
pentru sîrguința voastră și zilele voastre
în fericite ore se vor număra și prelungile
așteptări în lucruri depline se vor preface
și casa voastră va fi albă și iertătoare
și multă cinste veți primi de la semenii voștri

și în piața satului se vor ciopli statuile
voastre și în piatra lor timpul se va înnegri

și lumina ca o născătoare de umbre se va prelinge
pe căutăturile lor drepte și toți cei care
vor trece obosiți ori însetați ori învinși ori
ticăloșiți se vor opri la un pas de ele și
îndelung vor talmăci din măreția lor trecutul
și viitorul și mai apoi cînd trecerea noastră
se va împlini iarba va crește răsfățată pe
fața pietrei și dintre casele năruite un mînz
beteag se va apropia și la cele scrise pe dunga
de piatră cu luare-aminte va cugeta

X

Iar eu, rămas singur, fără urmăritori
și fără dușmani în preaneagră pocăință
mă voi ademeni și la același gând voi
căuta dezlegare și patimile toate în cruntă
uscăciune vor pieri și pielea mi se va
desface și adevărul va ieși la rîvnita iveală
și pasul meu se va tulbura și dintr-un
umbrel al păsării se va întoarce

lucrurile mistuite vor tresări și
umbre mari vor lăsa dintr-o dată pe drum
ori deasupra acoperișurilor și din adîncul meu
eu voi scoate un ochi și voi clădi cu el
o casă albă pentru înșelătorii mei

și din învrăjbirile de azi se va naște
ziua de mîine și cele privite prin ziua
de mîine cu supunere îmi vor păși prin
iarba înaltă mulțumind celor născute din
iarbă și o lugă descîntare mi se va îngîna
căci nu mai e mult și gonitele care
cu merinde
peste mine vor trece și sălbatic mă vor
călca și cu greu va putea fi scos numele meu
de sub roțile învălmășite

Îngerul

La mine vine un singur înger
unul singur

îmi spune: a ta este această bucată de pâine?
ți-o iau!

îmi spune: a ta este această fereastră subțire
înnourată? ți-o iau! îmi spune: a ta este cămașa,
a ta este grădina, al tău este scaunul, somnul
floarea, gândul bun și castanul viu și
peștele care te visează și drumul din fața
casei și cîmpia de sub drum și broasca țestoasă
care le ține pe toate în spinare
cu răbdare? ți le iau!

ți le iau, mincinosule, pe toate!

Fereastra

Pasărea, mirată, înduioșată
și-a luat gheara din burta mea
și-a ridicat ciocul din gâtul meu

m-a lăsat acolo, în patul răvășit
și s-a învîrtit prin odaia mea
s-a izbit cu icnete de pereții mei

după aceea a dat de fereastră
și s-a gândit mirată la fereastră
nu mai întâlnește niciodată fereastră

ar fi trebui să-i spun ferește-te
orice fereastră e perfidă și înrăită, nu
poți să știi unde duce, încotro te aruncă

dar și eu eram înrăit, uam pasărea
și n-am scos un cuvînt, am lăsat-o
să-și întindă aripile și să se piardă în văzduh

Parcă se aude o trompetă

Sînt obosit lampa de abajur
se stinge singură unghiile mele
continuă să crească pînă la ora şase
apoi se opresc

m-am descurcat de minune
costumul e negru fularul e lung
şi foarte alb

parca se aude o trompetă
cetăţeanul cu trompeta subsuoară
trece prin faţa casei mele

parca se aude un sunet
cîinele însetat se prăbuşeşte
în fîntîna mea

acum e linişte pereţii aburiţi
se înclină uşor

Talpa

Sînt singur sub talpa monstrului acum
mă pot gîndi liniştit la o mulţime de
lucruri pot respira în tăcere

pot înjura pot minţi mă pot închipui
un munte firav ori un fluture şi
încet mă pot întoarce în mine însumi

mă pot privi în oglinda fugară
mă pot înduioşa pe mine de spusele mele
mă pot răzgîndi pot muri

pot striga de acum nimic nu-mi mai
puteţi face sînt singur şi în patul meu
o femeie naşte un zeu

sînt singur sub talpa monstrului pot
pluti peste cîmpia udă cu gîtul tăiat
sînt singur şi mă tem că voi începe să cînt

Pîinea

Nu trecea o zi și îngerul iar se întorcea
mi-ai adus, mi-ai adus bucata de pîine
bucata de pîine amară și neagră și vindecătoare?

eu tăceam el se înfuria
dă-mi bucata de pîine, hai, dă-mi bucata
neagră de pîine și te voi binecuvînta pe creștet

eu tăceam îmi scoteam ochiul și-l puneam
în dreptul luminii el se înfuria
bestie, dă-mi coșul de pîine, dă-mi cojile
firimiturile, dă-mi ceva

eu tușeam, mă durea pîntecele de cît mîncasem
și aș fi vrut să i-o spun, el plîngea
nu mai am liniște, nu mai am zile cu soare,
dă-mi te rog un singur grăunte din acela
care face pîinea

eu îi scoteam grăuntele dintr-un buzunar
i-l arătam în palmă, îl vezi, îl puneam
între dinți și-l mestecam răutăcios, gata

Tîrziu de tot

Tîrziu de tot
poetul local s-a așezat la o masă
în restaurantul gării

nu mult după aceea
a trecut acceleratul de Bîrlad
care nu oprește niciodată

poetul a scos un carnet unsuros
și a tot scris acolo în tăcere

.... orele au trecut friguroase
poetul local a cerut mereu cite ceva
bere și apă minerală
bere și apă minerală

toată noaptea a scris și a băut
iar spre dimineață i-a citit chelnerului
cu ochii roșii
această poezie

Pasărea cu gîtul roș

M-am gîndit la pasărea cu gîtul roș
ah, ce mult m-am gîndit
și ea nu, n-a venit

și la tine m-am gîndit, bestie tristă
și tu ai trecut prin fața casei mele
și nu te-ai oprit

ori te-ai dus în grădina cîntărilor
ori mai bine m-ai lăsat singur
suavă închipuire, nemernico

ori m-am tîrît cu grumazul
prin cioburile mărunte ale ferestrei mele
prin care te-am pîndit și te-am desfătat

Femeia uriașă

Eram singuri pe insula cea pustie
eu și femeia uriașă

dimineața, în pădurea tăcută
vînam cîte o pasăre gînditoare
femeia uriașă punea capcane
pentru peștele prost și gras

la prînz aprindeam focul
și prăjeam carnea dezgolită
ne întindeam sub arborele visător
și priveam cerul burdușit cu planete

doar spre seara, Doamne, spre seară
ochiul femii uriașe începea să se rotească
țintuindu-mă tot mai adînc iar degetele ei
se clătinau prin aer și vocea ei se auzea
dezmierdîndu-mă
pe deasupra acelor ape

... || VIAȚA SIMBOLICĂ ...

Poemul care se citește pe sine

Poemul se întoarce asupra sa
și începe să se citească pe sine
se descifrează încet, pătrunde în adîncul său
cu sfială, zîmbește, scoate un țipăt de uimire

pe măsură ce poemul se citește pe sine
el se înțelege pe sine
și dispare încet din univers

poemul se oprește o clipă, se uită în spatele său
la cele citite: nu vede decît
o dîră albă și subțire care la rîndul ei
se topește în cenușa deasă a zilei

ai să dispari, ai să dispari pentru totdeauna
urlă cuvintele care au mai rămas necitite
n-are nici un rost să dispari
îi șoptește poemului
duhul poemului, speriat, zbîrcit ca o lămîie

dar poemul rînjește groaznic și din nou
se aruncă asupra sa precum gîndacul
asupra firimiturii de pîine
poemul se îndîrjește, pătrunde în
propriile sale măruintaie înghițindu-le cu urlet
din această pătrundere nu rămîne decît
nimicul – alunecos și rece

poemul e nebun, se înțelege pe sine și
se citește pe sine pînă la ultima suflare
pînă cînd ultimul cuvînt care în genunchi
și urlă de durere, sînt ultimul cuvînt,
îi spune, ai să mori odată cu mine

poemul e trist, e golit deja de toate
cele citite, se repede asupra ultimului cuvînt
și-l citește așa cum osînditul
citește ultimul zîmbet de pe fața călăului

se aude un țipăt suav, o lovitură de aripă
albul care se întinde peste tot
ceața și acoperișurie pline cu apă
sînt tot ce a mai rămas din poem

Ora exactă

Pe strada pustie – calul șchiop și tăcut
pe altă stradă din univers – eu însumi
tăcut și înfricoșat
de piciorul meu, legată cu lanț
marea bilă neagră cu ceas

în buzunarul meu de la piept
minutarul și arătătorul
în buzunarele de la pantalon
cifrele opt, nouă și zece, unu și doi

celelalte cifre amestecate încâlcite
sălbatic în pălăria mea cadranul ceasului
învelit într-un ziar vechi
îl țin subsuoară

alte roțițe arcuri mici pedale și
zeci de șuruburi pretutindeni uitate
prin manșete și pe după curelele grele
pe sub cămașa udă și pe sub piele

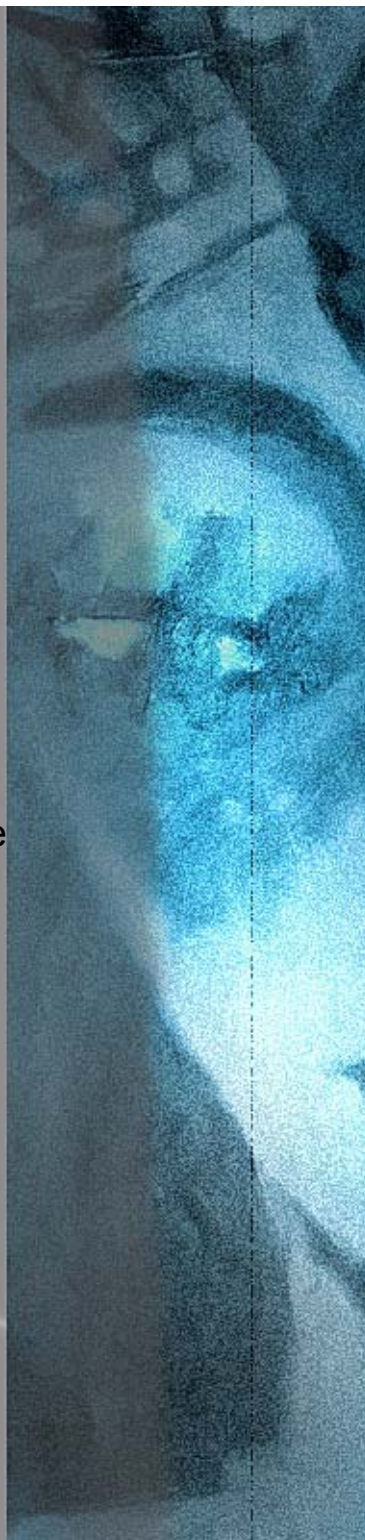
calul trece pe una din străzi
eu pe altă stradă din univers
nu ne întâlnim niciodată

Ciclopul

Pe insula Lucus ce viață duce ciclopul
în hambarele sale nici nu vreau să spun
veniți cu toții, prin urechea mea ageră
puteți auzi, prin ochiul meu rece
nepătruns ca un ciob afumat de văzut
luna, puteți vedea

o dată pe zi ciclopul, vă spun, începe
să gîndească rar și cu voce tare, o, ce
minune de vorbe, cuvinte rare, înțelepte,
îndemnuri, pilde, cîte nu spune atunci!

și noi, învățăceii aleși, de prin crăpăturile
zidurilor ieșim însetați, e momentul cînd
ciclopul nu mai aude, numai vede, o,
și atunci
îi bem apa

M-am uitat în buzunarele mele

M-am uitat în buzunarele mele: nimic
m-am uitat în jur am desfăcut larg palmele:
nimic
m-am gândit mai adânc, m-am concentrat
cu ochii închiși: nimic

am alergat acasă și mi-am deschis
dulapurile și sertarele
am răscolit prin hârțiile mele și
toate cărțile mi le-am deschis la aceeași
pagină: nimic

....

am izbit cu pumnul în peretele alb
și rînd pe rînd toți pereții orașului
s-au prăbușit ca niște cărți de joc
am trecut printre trupurile strivite
am privit în ochii lor:
nimic

....

O după-amiază de vară

Credeam că într-o după-amiază de vară
nu se poate muri
dar n-a fost așa

nimeni nu s-a atins de nimic
oamenii au stat în fața bucăților de pâine
pînă cînd bucățile de pâine s-au chircit
și s-au prăbușit în porii feței de masă

nimeni nu s-a atins de pahare
apa s-a înverzit și a scăzut încet
.... paharele s-au subțiat și ele și după o vreme
au dispărut

poetul n-a mai scos o vorbă
gura i s-a încleștat tot mai adînc
pînă cînd i-a fost absorbită de trup

Omul

Un om s-a urcat pe vârful casei sale și s-a uitat în jur și n-a văzut nimic

un câine s-a luat după mirosul său și s-a tot dus s-a învîrtit un sfert de ceas și n-a găsit nimic

un puști s-a lovit la un dinte și a tras de cîteva ori de el și dintele i-a căzut și în locul dintelui nu i-a mai crescut

.... niciodată nimic

toată lumea s-a apucat să vorbească despre aceste întâmplări și au tot vorbit și nu s-au ales cu mare lucru iar eu

am scris despre ei un catren pe care se vede că l-am pierdut

Felia de pâine, friptura rece și halba de bere

Să fii singur să te așezi la o masă
pe terasa pustie
să vină o pasăre și să se așeze
în fața ta pe masa pustie

tu să-i zici du-te, hai, du-te
în curînd va trebui să-mi întind aici
felia de pâine, friptura rece și
halba de bere

....
cronic, cronic, să cronicănească pasărea
ce oroare, ce oroare, să zici tu

să fie linște în univers și pasărea
să te mănînce pînă la ultimul os

După-amiază cu sfârșit de secol

Călătoream pe o stradă subțire
la fel cum un ac argintiu călătorește
prin corpul unui fluture

un câine lătra la o picătură de apă
cămașa era smulsă de pe trupul meu
cu tot cu piele

rîsul părea jupuit de pe botul cîinelui
poemul părea jupuit de pe creier

.... trăsurile alunecau încet pe stradă
carii întorceau capul după trecători

liniștea n-a trecut de propriul eu trup
căderea s-a oprit din lipsă de sunet

Călătorii sumare

Prin oraşul lipsit de străzi
trec cîntînd pietonii lipsiţi de trupuri

mîna mănîncă singură
pe o masă în bufetul gării
la fiecare două ore ciuguleşte
cîte un bob de strugure

pe locul în care a stat vînătorul
s-a tolănit acum vulturul uriaş
în bazinul cu apă e linişte
înecatul s-a chircit pe treptele de piatră

peste cuvîntul oraş
pluteşte cuvîntul ceaţă

cuvîntul om
priveşte
prin cuvîntul
feară

Înotătorul

Există un oraş
pe care nu l-a construit nimeni

sînt străzi pe care nimeni n-a trecut
niciodată
sînt uşi care n-au fost atinse
sînt ferestre prin care nu se poate privi

o sută de şezlonguri stau înşirate inutil
de-a lungul falezei
nici un cuţit n-a fost ridicat în aer
.... telefoanele publice încă n-au funcţionat

nu s-a auzit încă nici un sunet
nici o poatră nu s-a rostogolit de pe munte

ori de cîte ori se apropie de ţărm
înotătorul se sperie
şi se întoarce în larg

Se apropia sfârșitul secolului

Se apropia sfârșitul secolului și oamenii
începuseră să-și încuie ușile
să-și bată ferestrele în scînduri

începuseră să-și strîngă lucrurile să-și
împacheteze hainele și cuțitele de argint
să-și facă valizele și să-și pregătească
mari cufere încăpătoare

.... începuseră să-și dea jos tablourile și
fotografiile să strîngă covoarele și fețele
de pernă începuseră să răstoarne scaunele
peste mese

începuseră să-și ardă fotografiile și scrisorile
și caietele îngălbenite cu scoarțe maro
începuseră să-și dea drumul cîinilor
și papagalilor și stricleților din cuști

se apropia sfârșitul secolului și orbul
trecea pe stradă cu luneta subsuoară

Obosit și murdar cu ochii injectați

Numai cîinele mai rătăcește prin oraș
obosit și murdar cu ochii injectați
se oprește lîngă trupul inert
al lui Anaxagora se gîndește iată
n-a vrut să creadă în zei iar acum
e mort

cîinele rătăcește toată ziua prin oraș
călătorește pe străzile arse de soare
se gîndește ce urît e orașul cu un singur cîine
ce urîtă e lumea care naște numai
un singur zeu
mort

cîinele se oprește lîngă gura mea
și începe să plîngă
îmi zice trezește-te, bestie umană,
făcătură, nu vezi că se lasă frigul, nu vezi?

leșirea prin gura neagră a cuvîntului

Poate dacă am să scriu toată noaptea
o să-mi treacă
dimineața voi fi trist dar fericit și poate
umbra gigantică a zilei mi se va lipi de palme

există o moarte sigură moartea prin
cuburile inexistente de gheață
există o ieșire sigură din univers ieșirea
prin gura neagră a cuvîntului univers

.... de mult îmi doream să scriu versuri
despre propria mea dorință de a scrie
iată, în această seară cînd urmele lucrurilor
s-au topit
e deja timp pentru o nouă poveste

ușile au fost deschise cheia s-a încins
fierbe ceaiul semafoarele au vorbit
se pun în mișcare uriașe cisterne cu sudoare
ultimul mare împușcat în frunte se răsuțește
în glonteale său

O tragere cu arcul

Trage în mine, îi spuneam, trage în mine
sînt aici, pe acoperişul oraşului

el trăgea şi săgeata mă lovea în picior
i-o întindeam şi-l rugam : mai ţinteşte o dată

el trăgea şi mă nimerea în umăr
eu îmi scoteam săgeata din umăr
şi alergam după el, îi spuneam : ai greşit
mai încearcă o dată

.... el mă privea rugător, mă vedea
furios şi înrăit, îşi încorda arcul
şi mă ţintea în urechea stîngă

minciună, strigam eu, o mare minciună,
oare nimeni nu mă poate ţinti în inimă
sau în frunte, bastarzilor!

mă repezeam la el, îl prindeam de piept cu
palmele negre, îi urlam în ureche :
bastardule, uită-te la mine cînd loveşti
prinde cu putere de coarda arcului
şi ţinteşte-mă în inimă

el mă săgeta cu mîna tremurîndă
şi vîrful ascuţit trecea pe lîngă mine
înfigîndu-se în inima calului meu
pe care-l iubeam şi care
nu era vinovat cu nimic

....

Cu ochiul în palmă

Ochiul se rostogolise pînă la mine
pînă la picioarele mele acum mă privea
înveselit mă înțelegea

clipea încet la mine și mă umilea
vezi bine, mă făcea să urlu de durere
mă țintuia mă știa de pe acum pe de rost

i-am spus, te strivesc, vezi talpa piciorului
marea talpă murdară, ea te va ucide
spune-ți rugăciunea

....

iar ochiul s-a rugat de mine s-a rugat
frumos din toate puterile sale mi-a plîns
în palmă
mi-a arătat ascunzișurile sale

am fugit atunci cu ochiul în palmă
să ne ascundem, vezi bine, ochiul și cu mine
am dispărut mai apoi din univers

Automatul de limonadă

Eu sînt automatul de limonadă
iată, am ajuns la conştiinţa de sine
sînt viu, domnilor, nu rîdeţi
prin meditaţii şi exerciţii subtile
am ajuns ceea ce sînt

dar am o singură întrebare
este adevărat că în partea opusă a străzii
se află o gaură neagră, imensă
care înghite mii de ace cu gămălie
în fiecare secundă?

....

această întrebare mă tulbură
poate că mai sînt lucruri pe care
nu le înţeleg eu, domnilor
am avut o copilărie grea şi întunecată

....

Poem crepuscular

Era mare plictiseală în gara centrală
trenurile au venit dar călătorii
nu s-au mai dus nicăieri

într-un târziu chelnerul
ne-a turnat vin în pahare
noi priveam deja pe fereastră
și n-am mai băut nici un strop

nici trăsurile n-au mai tras la scară
ziarele au ieșit la ora șase dar
nimeni n-a mai cumpărat nimic

a fost o zi care nu s-a mai terminat
niciodată
eu m-am plimbat multă vreme prin ploaie
dar hainele nu mi s-au udat

nici Dane n-a mai scris nimic
nici Danton n-a mai fost ghilotinat

Nu se mai găsesc locuri la ora asta

Scaunele sînt ocupate
în poem nu mai e loc pentru nici un cuvînt
în această noapte ne vom spune lucruri
 importante
misteriul stă să cadă, se apropie de colțul mesei

cu un pocnet se desface cochilia de melc
miezul negru și lipicios ne împrășcă
pete negre pe cămașă, pe manșete, vai, doamnă
cum ați putut face așa ceva? stridiile
 se mănîncă încet

....
în restaurant se face dintr-o dată liniște
în oraș se face dintr-o dată liniște
în univers se lasă o liniște grea
chelnerul se apropie ușor cu o nouă față
 de masă

eu, tu, domnul K. și ceilalți călători perfizi
respirăm ușurați ne prefacem că ascultăm
 muzică de jazz
în interiorul sîmburelui de caisă e foarte întuneric
și nici locuri nu se mai găsesc la ora asta

O iluminare

Pe șoseaua plină de noroi
autobuzul nostru s-a izbit aseară
de un animal ciudat, un animal
spun specialiștii
cum de mult nu mai trăiește pe planeta noastră

noi, cei o sută de călători
am coborât iluminați
și am stat de veghe lângă trupul ud al animalului
pînă cînd acesta mirat și obosit de singurătate
și-a dat duhul cu un zvîcnet ușor

atunci am văzut cu toții
că duhul animalului semăna perfect
cu animalul, cu ploaia și cu noroiul
semăna foarte bine cu întinderea cîmpului
și mai semăna de-a dreptul izbitor
cu șoferul autobuzului
și cu fiecare dintre noi

Bum, glontele lui Cesare Pavese

Pe data de 21 ianuarie mă gîndeam
la Ludovic al XVI-lea și, bluf,
capul mare al regelui căzu
la picioare mele
tot așa în ziua de 28 august mă gîndeam
la Cesare Pavese și, bum,
glontele lui Cesare Pavese trecu prin tîmpla
lui Cesare Pavese

.... sînt un om rău, dacă mă gîndesc la iarbă
ucigașul apare brusc în fața mea și își șterge
cuțitul de ucigaș în iarbă
dacă mă gîndesc la cer șarpele iese
imediat din mare și începe să zboare

eu mă întristez de toate acestea
și nu mă mai gîndesc la nimic
și atunci cu urlet
începe să se nască nimicul
și să urce din adîncul lucrurilor

Autobiografia unui măr

Mărul era singur pe masă
pe fața de masă albă, respira acolo
amăgit de întuneric și înnebunit de
tristețe

un vierme tocmai trecea pe acolo
se ducea acasă
cînd s-a izbit de fața lucioasă și neagră
a mărului

....
va fi o muncă urîtă, își zise viermele
îmi voi toci dinții în mărul ăsta blestemat
și se dădu puțin înapoi, își făcu vînt
și se repezi în carnea mărului

dar mărul înghețase acolo de singurătate
și de așteptare, coaja lui era ca o piatră
și de aceea, la prima atingere
se rostogoli peste pahare și peste
feliile inerte de pîine

se rostogoli încet sub ochii îngroziți
ai viermelui
și se prăbuși în gol

s-a iscat un urlet grozav, s-a văzut o flacăra
s-au cutremurat ceștile de cafea
universul
a căzut în haos

....

Orbii au început să culeagă flori

Parcă se vede o lumină
prin găurile pe care cele două cuie
le-au lăsat în palmele osînditului

bufonii s-au închis într-o cuşcă
regele s-a închis într-un cub
soldații plîng în paturi suprapuse
înțeleptul prevestește căderea imperiului
otoman

.... orbii au început să culeagă flori
surzii au început să cînte
înecații ies încet din mare
și se duc la casele lor

pîină și calul meu s-a ridicat în două picioare
și acum culege fructe calde din pom
le doboară cu ajutorul unui băț pe care
sînt sigur

îl va păstra subsuoară
și pentru alte ocazii

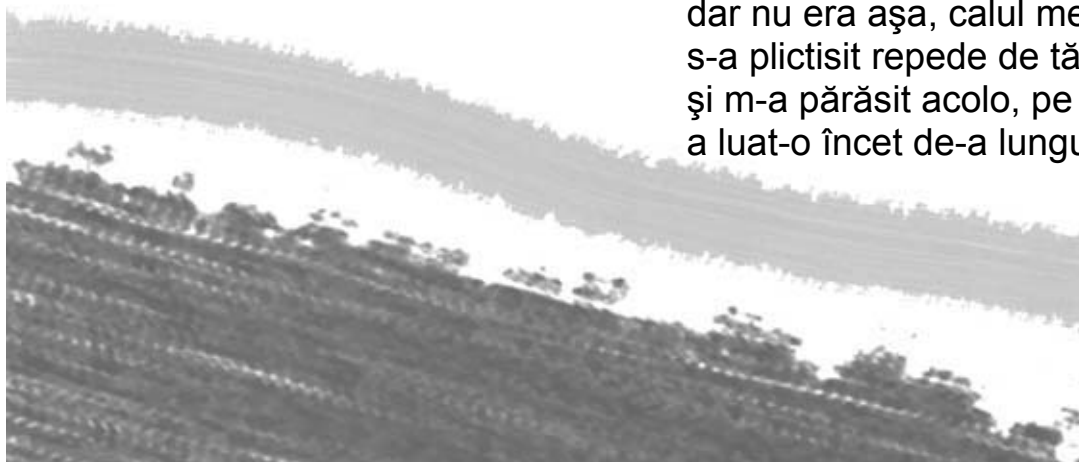
Calul îl veghează plin de tristețe

Eram singur în mijlocul străzii
sub burta calului meu
eram întins pe caldarîm
iar calul meu se uita la mine, se mira
nu mă mai văzuse niciodată mort

trecătorii întorceau cîte puțin capul
priveau cu coada ochiului și spuneau
ce frumos, călărețul a murit
iar calul îl veghează plin de tristețe

dar nu era așa calul meu
mă adulmece doar nelămurit
încerca să mă atingă cu botul său umed
trecătorii își spuneau ce frumos
călărețul a murit iar calul
încearcă să-l îndrepte cu fața în sus

dar nu era așa, calul meu
s-a plictisit repede de tăcerea mea
și m-a părăsit acolo, pe caladarîm
a luat-o încet de-a lungul străzii

Seara la berărie la masa din colț

Despre mine locuitorii oraşului ştiu
doar atât: un bărbat singuratic se plimbă
în fiecare zi printre băncile ude ale parcului
ce nebunie

la ora opt iese în stradă îşi cumpără
ziarul îl răsfoieşte plictisit şi fumează
o ţigară câtă tristeţe

seara la berărie la masa din colț îşi
soarbe halba de bere blondă privind
în tavan

cineva îl salută cineva îi cere un foc
el răspunde obosit îşi scoate o
batistă albă îşi şterge palmele
asudate groaznic

şi în afară de acestea el mai consideră
că trebuie să distrugem Cartagina

Către poetul Lucrețiu

Te afli, Lucrețiu
în fața rănilor tale și aerul
trece prin rănilor tale și tu
nu poți să-l oprești

în fața ta se prăbușesc podurile
și acoperișurile negre și pline
de apă și tu îți ridici brațul
și nu se întâmplă nimic

.... oglinda în care te privești
se desface în fișii subțiri și
cu ușurință apoi plutesc peste apa
în care tu te îneci

Mă voi închide în pavilionul de vânătoare

Azi și mâine mă voi gândi la tine, fată frumoasă
mă voi gândi la ochii tăi somnoroși prin care
trec diafan zilele unui motan roșu

iar în ziua a treia mă voi închide în pavilionul
de vânătoare pentru o ultimă vânătoare
voi alerga prin propria mea piele după un

animal uriaș care seamănă cu mine voi alerga
îndemnînd cîinii și caii voi trage focuri
de armă se vor auzi trîmbițe și iapa cea albă

....

își va frînge glezna pînă la urmă eu voi
îngenunchea și pe mine însumi mă voi ținti
în tîmpla asudată și arma care a tras va sta multă

vreme deasupra cărților prăfuite în biblioteca
mea de la țară

Întoarcerea acasă

M-am întors acasă nu mult
după ora şase
m-am aşezat pe un scaun
am privit în jur

pereţii erau albi
într-unul din ei bătusem un cui

ferestrele erau acoperite de mult
cu cearceafuri albe

.... aceeaşi masă în mijlocul încăperii
o sticlă de apă şi un pahar
o singură haină atârnată în cuier

priveam la toate acestea
şi aş fi vrut să se întâmple ceva
şi chiar atunci câinele meu
a fost împuşcat pe la spate

x x x

Regele a murit de bătrînețe era murdar
și negru l-au recunoscut după un semn
pe care îl avea din copilărie sub brațul
stîng

mulțimea rătăcește pe străzile orașului
și rostește cuvinte misterioase
nimeni n-a mai cumpărat lapte de trei zile

poetul și-a zdrobit genunchii și brațele
totuși se mai repede cu pumnii
.... la arborii din parcul municipal

vatmanul a obosit cai bătuți pînă la sînge
clipesc rar prăbușiți pe caldarîm

nu e minciună pasărea a vorbit de trei ori

Schițe pentru o tăcere perfectă

În sala de așteptare e liniște o
mondă se rostogolește pe ciment

păianjenul pîndește din difuzorul
gării haina plină de pete atîrnă
singură în cuier

trenul oprește un singur minut
călătorul nebun se apropie de mine
și mă fotografiază plîngînd

.... cîinele gol
dă tîrcoale mărului gol

Mecanisme plutitoare

Obiectele neatınse au un farmec discret
trec printre ele înfricoșat vârful degetelor
îmi sîngerează deja

ochiul imită auzul
auzul imită căderea picăturii de apă
brațele mele văzute de cîine
sînt două linii roșii subțiri

în fiecare măr zace un creier rotund
culeg fructe cu ambele mîini
țintit din adînc de arborii nepăsători

am așteptat un ceas pe faleză
mecanisme plutitoare s-au izbit de țărnam
la fel cum arborele se izbește de fructe

III VIATA CONCRETĂ

Eu sînt un trist tovarăş de călătorie

Eu sînt un trist tovarăş de călătorie
nu beau nu mănînc nu privesc pe fereastră
din cînd în cînd îmi scot batista uriaşă
şi timp de jumătate de zi îmi şterg ochelarii
fumurii

eu sînt cel mai trist tovarăş de călătorie
nu vorbesc niciodată pe întuneric
valizele mele sînt mici şi pătrate
pardesiul meu e foarte subţire
şi se topeşte încet în cuier

....

sînt cel mai trist tovarăş de călătorie
privesc numai spre vârful umbrelei
am ţigări pe care nu le aprind
ştiu o poveste nemaipomenit de frumoasă
pe care n-o spun nimănui

....

nu cobor niciodată din tren
în gări, în oraşe, în parcuri
mă simt îngrozitor de singur

x x x

Străzile sînt curate și lungi
parcul e verde nici un om spînzurat printre
 arbori
nici o hîrtie aruncată pe alei

autobuzele merg în tăcere
cîte locuri atîția călători
toate mîinile așezate calm pe genunchi

cine intră în magazinul central
cumpără numaidecît un obiect
.... fiecare bancnotă e nouă fiecare monedă
strălucește intens

nu se aud zgomote nimeni
nu lovește cu pumnul în masă
nimeni nu strigă nimic după chelner

trecătorii se depalasează unul cîte unul
cîinii merg încet în urma trecătorilor

O dimineață cu doamna Vernescu

Aveam 25 de ani și locuiam într-un demisol fereastra mea dădea în strada Galați uneori doamna Vernescu proprietara

lovea încet de două ori și mă întreba oare nu ai nevoie de ceva nu doamnă dar dacă vreți să mă chemați la o cafea

și să-mi povestiți câte ceva din tinerețea dumneavoastră vin cu plăcere știu că ați locuit multă vreme la Viena unde ați fost o

....
pasionată a valsului acolo ați învățat să cântați la pian și pînă astăzi ați rămas o admiratoare a lui Schopin, Schubert și

Ravel e într-adevăr îmbucurător să cunoști o persoană atît de distinsă care a fost vizitată personal de Menuhin și care a conversat

deseori în franceză vezi bine cu Ilia Ehrenburg dovadă cele două fotografii pe care le mai păstrați deasupra biroului

pe tapetul roșu-verzui în subțiri dungulițe albe al peretelui o doamnă ce frumos e la dumneavoastră aicea sus ce curat

și ce luminos e totul și cît de frumos e acel porțelan autentic dacă mă pot exprima așa vreau să spun a fost

cumpărat chiar de mîna dumneavoastră acum 50 și patru de ani la Paris ori la Liège într-adevăr doamnă

....
Franța e minunată uneori te cuprinde tristețea că nu te-ai născut francez și atunci e bine să-ți amintești de acel

vers din Apollinaire "sous le pont Mirabeau coule la Seine" e atît de profund Apollinaire și atît de aproape de

sufletul nostru de visători și înduioșați doamnă cafeaua nu are zahăr și credeți-mă șerbetul ăsta își pierde gustul pe zi ce trece

Corabia

Corabia se scufunda încet noi ziceam
și ce dacă se scufundă corabia și mai
ziceam orice corabie se scufundă
într-o zi și ne strîngeam mîinile
ne luam rămas bun

dar corabia se scufunda atît de încet
încît după zece zile noi cei care
ne-am dat mîinile încă ne priveam
rușinați și ziceam nu-i nimic asta-i
o corabie care se scufundă mai încet
dar pînă la urmă se scufundă iat-o

dar corabia se scufunda atît de încet

încît după un an încă ne era rușine
nouă celor care ne-am dat mîinile și
în fiecare dimineață ieșeam unul cîte unul
măsuram apa hm nu mai e mult se
scufundă încet dar sigur

dar corabia se scufunda atît de încet
încît după o viață de om încă
mai ieșeam unul cîte unul și priveam
cerul și măsuram apa și scrîșneam din dinți
și spuneam asta nu e o corabie
aste e o...
asta e o...

Încă puțin

De trei zile fanfara cîntă în parc
automatul a fugit din restaurant lăsînd
uşile deschise pielea mea se sprijină

pe două jumătăți de măr iluzionistul
a înnebunit rătăceşte pe străzi arborii
casele dispar în urma sa ce bine

era în egipt nilul se revărsa de două
ori pe an seminţele creşteau
acum stau în cofetărie la corso şi-l

....
aştept pe groşan care are să-mi dea 25
de lei mă tot uit pe fereastră la stop
în sgîrşit se face verde pietonul furios

trece pe cealaltă parte a străzii

Acum ştiu de ce

Din buzunarele mortului s-au scurs
două fire subţiri de sînge
da, omul acesta îşi ţinea în buzunare
două păsări mici pe care le-a strivit în cădere

acum se ştie de ce omul acesta
îşi ţinea toată ziua mîinile în buzunare
ori de cîte ori se ducea în parc să se plimbe
umerii îi tremurau gîtul i se umplea de
sudoare

.... noi îl salutăm el răspundea liniştit şi tandru
uneori mai schimbam cîte o vorbă
el, cu mîinile în buzunare, frămînta
gîtul celor două păsări

acum se ştie de ce omul acesta
nu-şi ridică niciodată pălăria acum
se ştie de ce întotdeauna
se teme de ploaie

Textul

Am scris acest text în ziua de 20 februarie
într-o duminică ştiu că tocmai ieşisem
de la teatrul bulandra

prin dreptul berăriei gambrinus mi-am aprins
o ţigară şi mihaela mi-a spus că ea se duce
acasă că e răcită eu am luat-o prin
cişmigiu

aveam la mine o fisă şi am dat un telefon
într-un loc dar nu mi-a răspuns nimeni

....

m-am învîrtit o vreme prin faţă pe la
union dar toate biletele se vînduseră
nu se mai putea intra așa că m-am dus

acasă şi am dat drumul la tranzistor
am răsfoit cîteva ziare umede şi dintr-o
dată mi-a venit chef să scriu şi

am scris

Din viața domnului K.

Domnul K. s-a trezit la ora șase
a prăjit două ouă a făcut o cafea a ieșit
în stradă a așteptat în stație s-a urcat

În tramvaiul patru a ajuns în fața unei
clădiri înalte a intrat înăutru a stat
opt ore a răsfoit niște hîrtii a ieșit

oarecum obosit a luat tramvaiul s-a întors
acasă a deschis frigiderul și a căutat în
frigider apoi s-a întins pe canapea și a

....

citit ziarul și a adormit și în timp ce
dormea un șarpe a ieșit din buzunarul
domnului K. și l-a mîncat pe domnul

K.

Primul poem pentru câini

Primul poem pentru câini s-a născut
într-o după-amiază de toamnă dintr-un
țipăt prelung al creierului dintr-o

încremenire stropii de aer se scurgeau
de pe gurile hăituite micile trupuri
adormeau în gările mici ale patriei

în creierul omului era multă liniște
peisajele se desprindeau de arbori în piață
călăul se porcăia îngrozitor cu osînditul

....
atunci, poetul, care stătea în fața ferestrei
a strîns din dinți și a izbit cu fruntea
în fereastră cioburile s-au împrăștiat

peste tufele de mirt și chiar în vasul de argint
din care i se dă cîinelui de obicei
să bea apă

O zi călduroasă de toamnă

Într-o zi călduroasă de toamnă
cînd nimeni nu se mai aştepta
soarele a explodat dintr-o dată
s-a risipit în spațiu
s-a pulverizat
noi, pămîntenii, mai aveam cîteva secunde
de trăit

să ne rugăm, au strigat unii
să-l omorîm pe înțeleptul oraşului
au strigat alții

....

cîțiva și-au umplut în grabă paharele cu alcool
cei mai mulți și-au aprins cîte o țigară
ucigaşul și-a scos bisturiul
și l-a înfipt în uşă
un şofer de taxi lovea înnebunit cu picioarele
în portiera maşinii

....

uite că s-a întîmplat, murmură cineva
umblînd desculț pe stradă

zău, e absurd, spuse unul dintre chelneri
în timp ce-mi făcea nota de plată

Alte întâmplări cu bestia

În fiecare dimineață bestia
îmi atinge delicat umărul
cu o floare albă
pe care o crește peste noapte

îmi spune : cerul e senin arborii au înflorit
iarba e verde apa curge încet de pe acoperișuri
începe o zi minunată

îmi aduce paharul cu lapte
îmi aduce bocancii ochelarii pălăria
îmi șterge buzele cu un prosop pufos

se lasă într-un genunchi îmi șoptește :
e atîta liniște în jur azi vei fi fericit

mă prinde între degetele ei murdare
mă ridică în aer și mă aruncă în mijlocul străzii
îmi așează sub braț servieta cu mîncare
și îmi spune : hai, du-te

eu plec
ea mă privește un timp
din cînd în cînd își scoate batista
și-și șterge cîte o lacrimă

....

Eu tot la adevăr, bine și frumos

Putrezise salteaua sub mine
dar eu tot la adevăr, bine și frumos
mă gîndeam

cu fereastra deschisă, cu hainele
încuiate în dulap
în fața cărților mici ca niște pietricele
mă gîndeam la soldatul nefericit, tăiat la deget
și la singurătatea cuiului bătut în perete

.... lucrurile își veneau încet în fire
după îndîrjirea cu care mă gîndisem la ele
își cercetau rănille și se numărau
unele pe altele

dușmanii mei mureau în paturile lor
unul cîte unul, de bătrînețe
dar eu tot la adevăr, bine și frumos
mă gîndeam

O plimbare cu trenul

Un singur loc mai rămîne în trenul
care se va răsturna chiar la capătul călătoriei
la ieşirea dintr-un tunel inutil
la intrarea într-o gară pustie

de aceea țin să vă povestesc aici
cît de greu mi-a fost să ajung la ultimul
loc rămas liber
cîtă mizerie a trebuit să îndur și cum rînd pe rînd
mi-am plătit arzătoarea dorință cu icnete și
înjurături

.... cum fără să clipesc mi-am părăsit iubita
într-o zi de vară

cînd pînă și ziua se lăsa cu ușurință cuprinsă în brațe
cum mi-am luat un lung rămas bun
de la prietenii care oricum mă urau
pentru ușurința mea de a găsi, noaptea tîrziu
taxiuri disponibile
cum în ultimul moment mi-am cumpărat
un joben subțire și foarte lucios

mai tîrziu toți cei pe care i-am salutat
cu jobenul
de la fereastra vagonului
s-au simți îngrozitor de singuri și abătuți
nimeni n-a reușit vreodată să-i înțeleagă

....

Înțeleptul la ora de ceai

Înțeleptul privea adânc
de-a lungul linguriței argintii
de-a dreptul în cana de ceai

ce se vede acolo, striga mulțimea
adunată în fața ferestrei
liniște, striga înțeleptul
văd un punct lucitor, o încăpere discretă
în care locuiește materia, acum
o văd toată, în întregime

trecătorii se urcau pe fereastră se rostogoleau
în camera udă și întunecată se urcau
pe înaltul pereților și se rostogoleau
în cana de ceai se aruncau în lichidul gălbui se
înecau acolo, bolborosind agitându-și
mîinile subțiri

Înțeleptul privea nemișcat în adîncul
cării de ceai își umezea ochii
și striga spre strada pustie :
chiar acum
se vede sîngele lucitor al materie
cum se ridică la suprafață.

